

Як троє кошенят до бабусі в гості ХОДИЛИ

Юрій Ярмиш

Було собі троє кошенят – старшеньке, середульше й найменшеньке. Звали їх Няв, Мурр і Шшш.

От якось сусідська бабуса, що жила в будиночку по той бік вулиці, покликала їх до себе на обід.

Сонечко щедро світило. Кошенята грілися на ґанку, чекали, коли вже можна буде йти до бабусі.

Найстаршеньке кошеня Няв і каже:

– Вулицю переходити будемо поодиноці. Бо там автомашин багато. Спершу я піду! Визирнуло Няв з-під воріт...

Глянуло – та чимдуж назад:

– Н-няв! На вулиці спокійно, але біля бабусиних воріт – отакенний злий собака!

Побіг тоді Мурр – чи правду каже Няв?

Обережненько визирнув – та й собі тікати!

– Мурр, мені здається, там ще отакенніший злий собака!

А найменшеньке кошеня Шшш носика з-під воріт висунуло:

– Ш-ш-ш! А я найбільше від усіх вас боюсь! Я такого великого злого собаки ще ніколи-ніколи не бачило!

Зі страху воно аж залякло, очі заплющило і навіть ворухнутись не може.

Так під ворітьми й залишилось.

А сонечко гріє. Бабуса чекає...

– Може, ще раз подивимось? – нявкнуло з-за воріт старшеньке кошеня.

– Може... – несміливо муркнуло середульше.

– Тільки не довго! – тихенько погодилося Шшш.

Розплющило найменше кошеня очі і на протилежний бік глянуло...

Глянуло та як занявчить:

– Здається, цей собака – мальований!

Средульше кошеня одразу вигулькнуло з-за воріт:

– Мальований і не страшний!

А найбільше кошеня нявкнуло:

– Таж воно зовсім щеня!

І кошенята сміливо втрюх перебігли вулицю.

І на бабусиному подвір'ї вони побачили крихітне цуценятко, що бігло їм назустріч і привітно махало хвостиком...

А на ґанку сиділа бабуса.

І поруч неї лежало кільце ковбаси.

І бабуся одразу запросила кошенят та цуцика до обіду.